

ADVENT I. VASÁRNAPJA*A év*

1-4 oldal

Olv.: Iz 2,1-5 – Róm 13,11-14 – Mt 24,37-44

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! A világ sötétbe keveredett és ez különösen ijesztő itt, Európában. Hiszen azokon a földrészekén, ahol csak az Evangélium világossága úgy jelent meg, mint egy-egy őrtűz, ott az ember várakozása is egy kicsit más. Advent azt jelenti, Úrjövét. Az Úr eljön, a kérdés csak az 2022-ben, Advent első vasárnapján, hogy ez a találkozás vele olyan magától értetődő lehet-e, mint ahogy a sötétben egyszerűen odanyúlunk a kapcsolóhoz és csak egy mozdulat, és egy lakás, egy templom fényárban úszik. A sötétségből nem ilyen egyszerű kikeveredni. A kérdés az, hogy mi ebben az elsötétült világban, ebben az Isten nélküli világban rátalálunk-e a fényforrásra.

Jézus mondta: én vagyok a világ világossága. Rátalálunk-e, találkozunk-e vele? Nyilvánvaló, ennek a találkozásnak feltételei vannak, és ez az idei Advent, amely meghatározza a 2023-as esztendőt, azon dől el, hogy találkozunk-e a világ világosságával. Vagy jól érezzük magunkat a sötétségben, abban lehet bujkálni, abban lehet rejtőzködni, csak éppen egymást nem tudjuk fölismerni. Találkozás az Istennel, találkozás az emberrel.

Kedves Testvérek, van még remény? Van még remény arra, hogy újra megteljenek a templomok Európában? Van még remény arra, hogy ebben a kis kápolnában is folytassuk a szentmiséket? Vagy inkább hátrahagyjuk, mert elnéptelenedett és máshova tegyük át a találkozás helyét, ahol többen vannak, akiknek elégük van a sötétségből, akik rászorulnak, bevallják, hogy rászorulnak a világosságra és ennek a világosságnak a hordozói akarnak lenni.

Ma hajnalban, amikor mentem a televízióba, egészen új hangulatot teremtett a számomra – csak hát az élet nem hangulat kérdése – hogy azok a biztonsági emberek, akik kint az utcán ácsorogtak és az ajtók nyílását figyelték, hogy ki megy be és ki jön ki, amikor közeledtem az ajtóhoz, nagy, hangos szóval „Dicsértessék”-et köszöntek. Odamentem a recepcióshoz, szinte örömteli volt a hangja a „Dicsértessék”-kel. Aztán így lépett oda elém az, aki bekísért, aztán a televízióban, akik készítették elő a műsort. És amikor vége lett, akkor mindannyian fölálltak és megköszönték a mai üzenetet és azt kérték, hogy őket is áldjam meg. Akár örömmre is hangolhatja az ember szívét, mert ez picinyke fényecske, ami mindig ígéretes. Mert a legnagyobb sötétséget is képes eloszlatni a legkisebb fény is.

Most, amikor Advent első vasárnapján Úrjövetről van szó, a találkozás vágyakozásában kell, hogy éljen minden ember, aki emberhez méltó életet akar élni. Akik nem, azok bujkáljanak a sötétben és építsék a maguk sötét világát. De a világnak a neve is erről árulkodik: a világ világosságot akar, egyértelmű vonatkozásokat, egyértelmű találkozásokat, egyértelmű jövőképet. Mert az ember élni akar és a világ olyan, amilyenek Önök, amilyenek mi vagyunk.

Kérjük a Jóisten támogatását, hogy a magunk sötétségéből kikeveredjünk és Istennel találkozásunk egy új kezdet legyen ennek a közösségnek a számára, a magyar nemzet számára, a Kárpát-medence számára, az egész emberiség jövője miatt mindenkinek!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek, Advent van! Advent – a fogalom azt jelenti: az Úr eljön. Eljön az Isten, csak el lehet véteni a találkozást úgy, ahogy az egymással való találkozást is el lehet véteni. Azt gondoljuk, hogy összetartozunk, azt gondoljuk, hogy egymással kapcsolatban vagyunk, és már régen egymás mellett járunk el, elvettük a találkozást, összetörtük a kapcsolatot, elmagányosodtunk. Elmagányosodott, Testvérek, a világ, istentelen lett.

Márpedig Isten eljön, egyszerűen azért jön el az Isten, mert nagyon jól tudja azt, hogy az ember önmagának nem élhet. És ennek a világnak a mai mindennapjai pontosan erről szólnak, az emberek a sötétségbe burkolóztak, maguknak élnek, a maguk vágyai, a maguk kívánságai hajtják őket, önző egyéni érdekek. És közben körülöttünk csalódott emberek, körülöttünk magukra hagyott emberek. Pedig mindegyikünk a szíve mélyén tudja, hogy egymásnak teremtett bennünket az Isten. És pontosan ezért az Isten mindig jó, Úrjövét az Ádvent.

Ezen az első adventi vasárnapon csak éppen egy minimális információ, a lelkiismereteink egyértelműsítése érdekében ennyit mindenképpen tudjunk, hogy az Isten egyszer már eljött, aztán az Isten egyszer el fog jönni, tehát itt már két Úrjövetről tudunk. És a harmadik eljövele az a jelen idejű, eljön napjainkban. És éppen ezért nagyon fontos, hogy el ne vétsük a találkozást, mert rólunk van szó és a világunkról van szó. És az Isten pontosan azért jön el, mert Isten és a világ összetartozik, Isten pontosan azért jön el, mert ember és a világ összetartozik. Isten felelős a viláért, megteremtette és fönttartja. Lehet játszózni az embernek ezzel a világgal, lehet játszózni az emberi élettel, de Isten pontosan azért jön el, hogy tudatosítsa bennünk azt, hogy ember és világ összetartozik, ránk bízta az Isten, és a világnak a jövője a kezünkben, olyan a világ, amilyenek mi vagyunk. És közben egyfolytában panaszkodunk, egyfolytában keseregünk, egyfolytában vádaskodunk, hogy olyan a világ, amilyen. Testvérek, olyan a világ amilyenek Önök, amilyen én, amilyenek mindannyian vagyunk. Egyszer legalább ébredjünk fel.

Nyilvánvaló, nekünk nem a múlt eljövettel kell foglalkozni. Isten eljött, az első eljövele, hogy értünk emberré lett, amit nagyon egyszerűen így fejezek ki Önöknek: Isten önmagát nyilatkoztatta ki nekünk. Jézus Krisztusban megismerhettük, ki az Isten és milyen az Isten. Isten önkinyilatkoztatása azt jelenti, hogy szeret bennünket, értünk van. És ha Jézus Krisztusra külön is figyelünk, akkor azt jelenti, hogy velünk van. Hiszen Jézus neve Emmánuel, ami azt jelenti, hogy velünk az Isten. Isten szavatartó, megígérte, hogy eljön – eljött! És mi most adventi időben ennek az első eljövételnek az emlékében is élünk és készülünk Karácsonyra. Karácsonykor az Úr eljövételét ünnepeljük.

Aztán mert az Isten szavatartó, azt is mondja, hogy el fog jönni és az lesz a világnak a közös ítélete. Ezt már kevésbé hisszük el. Úgy gondoljuk, hogy hát ezt csak úgy mondja. Pedig közös ítélet lesz és ez a közös ítélet ma készül, meg holnap, meg addig készül, amíg a szemünket ki tudjuk nyitni, amíg le nem zárul örökre a szemünk.

Isten harmadik eljövele pedig a mindennapjainkban eljövendő Isten, aki azt akarja, hogy vele találkozzunk és, ahogy az olvasmányban hallottuk, megismerjük az Isten útjait és azon az úton járunk. Azért akar velünk találkozni, hogy fölfogjuk azt, mit jelent az, hogy Isten értünk van, hogy szeret bennünket, mit jelent az, hogy az Isten velünk van, nem hagy magunkra minket. Természetszerűen ahhoz, hogy az ember ezt a találkozást el vétse, arra van szükség, hogy az ember elgondolkodjon azon, hogy ez az Isten, aki szeret minket, arra akar bennünket megtanítani, hogy mi is egymást szeressük. Mert vagy ebben tartozunk össze, vagy sehogy. Az Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, és ebben a világban az Isten

olyan, amilyen mi vagyunk, mi hordozzuk az Isten képét ebben a világban. Valójában az egymással való találkozásokban az Istennel kellene találkoznunk.

Semmit se ér az az emberi találkozás, amelyből kimarad az Isten. Az esetek többségében ezekben az emberi találkozásokban nincs szeretet, csak úgy véljük, ezekben az emberi találkozásokban nincs együttlét, összetartozás, egység, csak azt reméljük. Az Isten azt várja tőlünk az egymással való kapcsolatunkban, hogy a másik ember az Isten arcát lássa meg bennünk, egymásban, és ezáltal egymásért tudjunk élni és egymással tudjunk összetartozni.

Csak hát egymásért élni, ez nem szó, a szeretet nem szó, a szeretet cselekedetek nélkül semmi. Jézus Krisztus, akinek az arcán felragyogott a számunkra az Isten arca, ez a Jézus Krisztus azt mondja, hogy a szeretetünket áldozatkészségünkkel kell mérni. Annnyira szeretjük egymást, amennyi áldozatot hozunk egymásért. Ezt az elmúlt hónapokban sokszor a lelkükre kötöttem a kedves Testvéreknek. Ez azt jelenti, hogy jobban, hogy Jézus jobban szeret minket, mint önmagát. Minden emberi kapcsolatunk, ha az igazán őszinte, akkor arról szól, hogy jobban szeretjük azt a másik embert magunknál. Hát van-e nagyobb vágy annál, mint hogy ez legyen jelen az emberi kapcsolatunkban is, ez hordozza az emberi kapcsolatunkat?

Csak – hallottuk – az a végső ítélet, az a közös ítélet ma készül. Isten nem ítélkezik fölöttünk, nem ezzel foglalkozik az Isten, amit gúnyosan mondanak az ateisták, meg néha a keresztények is így gondolják: Istennek „az a dolga”, hogy szeressen bennünket. Nem ez a dolga az Istennek. Ez az ajándéka az Istennek. Mint ahogy egymás felé is nem a dolgom az, hogy szeressem azt a másikat, régen rossz, ha ez így él a tudatunkban. Ez ajándék, ez nem penzum. Ajándék, mint ahogy az élet is ajándék. És mert pontosan most készül az ítélet, ez a harmadik eljövét a fontos. Megtanuljuk, megismerjük az útjait, megtanuljuk mit jelent az, hogy egymásért élni, megtanuljuk, mit jelent az, hogy egymásért áldozatot hozni. Ebben az esetben talán már felismerjük azt, hogy a világosság fiai ezáltal lehetünk. E nélkül gondolhat mindenki azt, amit akar, akkora sötétségben él, hogy az ilyen ember elől jobb menekülni, mert az ilyen ember csak kihasználni akar, csak élösködni akar, a másiktól akar élni önző módon. És a világ sötétsége ebben a felismerésben borult ránk és féltő, hogy agyonnyom bennünket.

Ebből kell kikerülni, erre való az Advent, az új kezdés, és nagyon fontos, amit hallottunk, nem is szoktunk erre gondolni. Most nagyon szeretném, ha halálosan komolyan gondolnánk erre, mert végeredményben ezen dől el a világ sorsa. Nem merünk ezekről az éles kérdésekről beszélni. Mit hallottunk? Noé idejében ettek, ittak, házasodtak, nősültek, férjhez mentek mindaddig, amíg el nem jött a Vízözön. Aztán amikor eljött, akkor elsodort mindent és mindenkit. Előbb-utóbb eljön mindenki számára a vég, előbb-utóbb befejeződik ez a földi életünk. De addig hogyan élünk? Ettek, ittak, férjhez mentek, házasodtak – rendben van, ez az élet rendje. Csakhogy a kérdést, kedves jó Testvérek, itt dől el. Azért élünk-e, hogy együnk, vagy azért eszünk, hogy éljünk? Tessék ezen elgondolkodni. Pál apostol ezzel kapcsolatban egyértelműen beszél: sokan vannak, akiknek istenük a hasuk, akik számára mindennél fontosabb, hogy mekkora a falat, mindennél fontosabb a kenyér: kenyérkérdés az emberi élet, az ember sorsa. Igen, ha arra a falat kenyérre gondolunk, amit szeretetnek hívunk, akkor igaz. De ha ösztönösen élünk, akkor mindennél fontosabb, hogy nekem terített asztalom legyen, mert az embernek fönn kell tartania magát és nem mindegy az, hogy fönt tudjuk-e tartani azt, amihez hozzászoktunk. Istenük a has, mindent ez határoz meg. Hogy vannak éhezők? Na és, Jézus mondta, szegények mindig lesznek veletek. Ki törődik a Lázárokkal, akiknek az asztalról lehulló se jut? Ki törődik azokkal, akinek a terített asztal az Isten? Mit, eszünk, mit iszunk, mibe öltözködünk, milyen otthonban lakunk, mindent ez határoz meg. És akiknek ez nem jut – na és? Hát nekik így jött ki. Éppen a napokban beszélgettem valakivel és ezt a buta szlogent mondta: „ezt dobta ki”. Nem tudom, mi dobja ki neki.

Azt is hallottuk, hogy házasodnak. Természetes, csak a kérdés az, hogy ez az ösztönéletünket jelenti – hallottuk a kemény szavakat ezzel kapcsolatosan – vagy pedig a küldetésünkhöz tartozik. Mert aki csak az étellel foglalkozik, azt nem érdekli a társadalom kérdése, mert amikor valaki csupán ösztönéletet él, nem érdekli az, hogy megszületnek-e azok a gyerekek, akik majd a derékhadat jelentik a 20 és 60 év közötti évtizedekben. Hol vannak? Egyfolytában erről beszél a világ, hogy a munkaerő. Felborult a világ, mert csak ösztönéletet élünk. Örülünk még Magyarországon amikor újra meg újra halljuk, hogy mennyien kötöttek házasságot, de mai napig még Magyarországon is az átlag 1,4 körül van és ez a reprodukciót sem jelenti. Házasodnak, de ez sem biztos, hogy jó a fogalom, hanem választják egymást, az ember éli azt a fajta vágyát, amit ösztönnek vagy szexualitásnak mondunk, csak éppen a világ bajban van, mert a harmóniája megszűnik, mert nincsenek, akik a munka terhét hordozzák. Elfogytak, nem születtek meg és nincsenek, akik az idős embereket gondozzák. Elfogytak az emberek, akik odaállnak az anyáink, apáink, nagymamáink, nagypapáink mellé. Hány kéréssel szembesültem, amikor ezzel a legnagyobb gonddal jöttek, hogy a nagymama meg a nagypapa! Mikor kérdezem, hát nincs gyerek, nincs unoka? Dehogyan nincs, csak az éppen Németországban dolgozik, a másik Angliában dolgozik. De ha itthon lennének, akkor sem megoldott egész Európában ez a kérdés, mert egyszerűen: társunk van, partnerünk van – gyerekeink nincs. Ettek, ittak, férjhez mentek, megnősültek, társra lelnek, partnert találnak, élnek a természetes ösztönéletüket, és közben a társadalmi problémák az egekig nőnek.

Mert az Isten úgy gondolta el, hogy egymással összetartozunk. Testvérek, az Úr eljő. Jön és mindennap találkozni akar velünk és azt akarja, hogy keveredjünk ki a sötétségből, hogy nem az eszem-izsom és az ösztönös élet a meghatározó, hanem hogy egymásért, egymással éljünk. Amit egynek tesztet, nekem tesztet, éheztem, szomjaztam, ruhátlan voltam, otthontalan, börtönben, beteg. És amit egynek tesztet, ezen a cselekedeten méretik az élet, ma meg holnap, és ez addig tart, amíg a földi utunkat járhatjuk. Csak milyen úton járunk?

Kedves jó Testvérek! Advent van, az Úr eljő. Egyszer már eljött, emlékezzünk rá, legyünk hálásak. Egyszer el fog jönni. Ne azzal foglalkozunk, hogy milyen lesz az az ítélet, azzal foglalkozunk, hogy ma jön, és találkozunk-e vele. A tobzódók nem találkoznak vele, csak azok találkoznak az Istennel, akik felismerték azt, hogy Jézus Krisztus egy új eget és új földet terem. Akik a világosság fiai, azok tartoznak hozzá. A kérdés ezen az ideai Adventen, hogy akarunk-e találkozni Jézus Krisztussal, akarunk-e új életet élni egymással a kapcsolatunkban, akarunk-e a világosság követői lenni ebben az Isten nélkül gondolkodó világban, akarjuk-e, hogy az Isten jelen legyen az ő szeretetével ebben a világban. És az Isten szeretete vagy bennünk rejtőzködik, vagy nincs. Ha találkozunk az Istennel, akkor életet találunk, akkor egymásra találunk, akkor új világot építünk és ebben a világban már lehet emberhez méltó életet élni. Élünk!

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Isten áldása legyen velünk ezen az új esztendőn, hiszen ezzel a mai nappal, egy új egyházi év kezdődik. Isten áldása igen a mi emberi életünkre. Nem vagyunk tökéletesek, senki ne gondolja, hogy az Isten elvárása velünk szemben valami lehetetlen. Gyarló, esendő emberek vagyunk, de nem csak rosszat tudunk tenni, hanem jót is, és az az emberi életnek a keresztény üzenete, hogy felülkerekedik bennünk a jóra való készség. Ez se ment még attól meg bennünket, hogy újra meg újra gyarlóságból rosszat is tegyünk, de minden azon dől el emberi kapcsolatokban, családokban, közösségekben, hogy a jó a meghatározó és nem a rossz. A világ ma ha a jó felé tud fordulni, annak igen nagy ára van, mert az ember az életével fizet. De egy életünk van és nem érdemes elpazarolni.

+ **Á L D Á S** +